

PINTÉR SÁNDOR

Míg eredetéig rohad

Fokként bár, de roncsot ér,
Ha marad, ami megmarad.
Akár a szív véletlene:
Kihagy, dobban, dobban, kihagy.

Miként a sarki sivatag.
Mintha lehetne nászi szél.
Végigsüvít a romokon
Az egyes-egyedül enyém.

Akinek győztes a pere,
Csillag-úrbe miért zuhan?
Mintha lehetne szűzbeszéd,
Mi végre és meddig a tan?

Miért a nyüves fájdalom,
Ha már a csontot döngeti?
Ahogy előtt, ahogy után,
A nagyobb minden kell neki.

Ha folytatódik is, nehéz,
De ha nem mozdul, s úgy marad,
Saját lépését lépi át,
Míg eredetéig rohad.